

VZKŘÍŠENÍ LAZARA

Kázání ze soboty 15.4.2017 – br. Michal Balcar

J 11,1-44

Úvod

Když jsem začínal pracovat jako kazatel, měl jsem jeden velký strach. Báł jsem se, jak zvládnu pohřby a smrt a všechno s nimi spojené. A Hospodin alespoň v mém životě aplikuje metodu: odříkaného chleba největší krajíc a tak jsem na svém prvním kazatelském místě téměř stále pohřbíval. Po nějaké době jsem se lépe naučil (tím chci říci, že nemám pocit, že to umím) doprovázet lidi v jejich truchlení. Pochopil jsem, jaký smysl má pohřební rituál a jakými emocemi procházejí lidé, kterým odešel jejich blízký. Proč vám to vyprávím? Protože bych se chtěl na příběh o vzkříšení Lazara podívat právě optikou pomáhajícího člověka. Vždyť právě takovou roli zde má Ježíš. Ano, Lazara měl rád, ale nebyl to jeho příbuzný a jeho úkolem je pomoci pozůstalým – Marii a Martě.

Ježíšova perspektiva

Příběh o vzkříšení Lazara je moc veliký. Obsahuje veliké emoce, otevírá veliké téma. A abychom se v něm neutopili, dovolil bych si zúžit náš pohled na pohled Kristův. Na našem vyprávění je totiž velmi zajímavé, že popisuje také Ježíšovy emoce. Víme tedy, co Ježíš cítil a nejen to, co dělal a říkal.

Dát věcem smysl

První část příběhu se odehrává v druhé části země, v Galilei. Právě tam zastihne Ježíše zpráva o Lazarově nemoci. A Ježíš nám poskytne vysvětlení toho, proč se roznemohl: *“Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.”* Jak úlevné je, když zlé věci v našem životě začnou dávat smysl, ale bolestivé je, když se jedná o smysl falešný. Poučení z této situace pro nás je v tom, že takový smysl může do situace dát jenom Bůh. My sami ne. My sami ho nevidíme a vytváříme uměle. A také to, že ne vždy takový smysl objevíme. Kéž by všechny nemoci byly k slávě Boží, ale jednoduše nejsou.

Přijít vždycky včas

Se smrtí je mimo jiné jedna potíž. Nečeká. A tak platí, že když je kdokoli z lidí, které máme rádi, vážně nemocný, neodkládejme ty důležité věci, které bychom s ním měli probrat. Je vždycky správné se rozloučit a odpustit si. Je správné poplakat si a obejmout se. Když tyhle potřebné věci odložíme, může se stát, že už k nim nedostaneme šanci.

A podivné, až trestuhodné, je, že Ježíš úmyslně přichází pozdě. Rozhodnutí zdržet se v Galilei: *“Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl”*, přichází vlastně ve chvíli, kdy Lazar umíral. Ježíš to nestihl, ale my to stihnout musíme.

Polský básník Jan Twardowski řekl: *„Spěchejme milovat lidi, protože rychle odcházejí! Až budeme na konci, nebudeme trpět tím, co jsme špatného udělali a šeho lítujeme, ale tím, že jsme mohli milovat, a nemilovali jsme, že jsme mohli pomoci, ale nepomohli, že jsme mohli zavolat, ale nezavolali, že jsme se mohli usmát, ale neusmáli, že jsme mohli podržet za ruku, ale nepodrželi“*.

Rozhorlil se a plakal

Ve 33. verši je řečeno, že se Ježíš rozhorlil. Celá situace byla nabitá vyhocenými emocemi a Ježíš je zažíval také. A navíc nešlo o “obyčejné” rozhorlení, jelikož text říká, že se rozhorlil “v Duchu”. Někdy míváme tendenci přisuzovat emoce, které Ježíš cítí, pouze člověku v něm. Ale to v tomto případě není pravda. Sám Duch ho vedl k onomu “rozhorlení”. A nezůstává jenom u něj. Ježíš dokonce začne plakat. Celý 35 verš říká jenom to jediné. Pánu kanou slzy. Přihlížející řekli: “*Hle, jak jej miloval!*” a měli pravdu! Ježíš pláče, protože Lazara miloval a nepláče zde člověk Ježíš, nýbrž i Bůh Ježíš. Oba pláčou nad Lazarem a nad každým člověkem, který umírá, i když měl žít.

Pán se stane Pánem, až když přestane být pánem

Celá situace musela být pro Ježíše o to silnější a těžší, že mu musela připomenout nevyhnutelnost blížící se vlastní smrti. Když si zrekapitulujeme všechny janovská znamení, dá se říci, že Ježíš je:

- pánem nad vodami (chůze po vodě)
- pánem nad nemocí (uzdravení syna královského služebníka a uzdravení ochrnutého)
- pánem nad hladem i žízní (proměnění vody a nasycení 5000)
- pánem nad temnotou (uzdravení slepého)

Vzkříšením Lazara se Ježíš stává pánem i nad smrtí, ale nad smrtí druhých. Nikoli tou svojí. Ve všech případech je Ježíš tím, kdo má situaci pod kontrolou, ale čeká ho zkouška, kdy tomu tak nebude. Vlastní smrtí nebude moci projít jako pán, a proto bude tato cesta nejtěžší. Opravdovým Pánem se tak stane až tehdy, kdy nebude pánem, ale bude “vydán do rukou hříšníků”. A i touto zkouškou Ježíš prošel a proto je opravdovým Pánem nad smrtí. Proč to zmiňuji? Protože tato zkouška čeká i nás. I v našich životech přijde doba, kdy ztratíme kontrolu a budeme vydáni na milost a nemilost. Ježíšův příběh obsahuje jednu velkou útěchu, a sice že když my ztratíme kontrolu, Otec ji stále bude mít. A promění naši smrt a nemoc k Boží slávě.